

Мій син помер, нема мого синочка...

(Присвячується чемпіону України з пауерліфтингу Анатолію Мурастому)

*Чомусь для мене сонечко сховалось,
Я перестала чути звуки світу:
Віднині у моїй душі нещастя,
Немає більше сенсу далі жити.*

*Мій син помер, нема мого синочка,
Лежить в труні, неначе міцно спить.
Та він вже не прокинеться ніколи,
Його життя лише коротка мить.*

*Колись дрімав малесенький в колисці.
У нього я вклала всю любов.
Ось за вікном кружляє жовте листя,
Вже Толенька у першій клас пішов.*

*Роки щасливі промайнули непомітно,
Поїхав юнаком навчатися у Брянськ.
Обрав професію помічник машиніста
І паралельно у спортзалі тренувавсь.*

*Ніхто не думав, що колись син стане
Залізну штангу на рекорди піднімати.
Двократним чемпіоном серед ветеранів,
А люди сина будуть пам'ятати.*

*Він сам був невеличкого зросту
Волосся мав русяве і пряме.
При першій зустрічі повірити не в змозі
Що в нього стільки сили є!!!*

*Я пам'ятаю рідний голос із порога -
Гукає Толя: Матусенько це я!
Собачий гавкіт песика Жульмана
Було вже чутно, коли син ішов з села.*

*Синочок так любив рідненьку хатку,
Своїх сестричку, братика, батьків.
Куди ж усе це раптом подівалось...
На світі цьому ніби і не жив.*

*За що ж дитину доленька забрала!?
Лиш в спогадах назавжди він живий...
Рукою зморщеною сльози витираю
В душі зі мною образ - рідний син...*

Анастасія КУЖЕЛЬНА

03.01.2021

Пропадає рідненьке село...

Як довкола усе помінялось,
Залишилися руїни одні,
Стали в домі усамітнені стіни,
Вони мохом густим обросли.

І куди ж подівалися люди?
Де дитячі дзвінки голоси?
Хто тут жив, це не зможе забути,
Бо минуле творили вони.

За часів існування селянства
Прожило цілих п'ять поколінь,
Помінялась культура жнивництва,
Більше нікому в полі робить.

Лиш далеко десь чутне гудіння:
Трактор їде і сіє зерно,
А колись це була лише мрія,
Щоб садилося все це само.

Не побачиш зараз ти ніколи,
Щоб чийсь кінь по дорозі ішов.
Не побачиш корів у колгоспі,
Бо його вже немає давно.

Де раніше городи оралі,
Тепер сосни високі ростуть,
Ніби землю цю не обробляли,
Та й заріс вже до нього весь путь.

За селом тихо спить кладовище.
Хто там є - це все наше село,
З кожним роком ставало все більше,
Скільки ж тут вже людей полягло.

Безумовно, там є мої рідні:
Мій дідусь, мої пращури сплять,
Є й могилки, які не потрібні,
Їх ніхто не прийде доглядать.

Ось із темряви, наче в віконце,
Ти побачиш погоду ясну:
Світить з неба пекуче сонце
І висушує мокру траву.

Уночі тут тумани стояли,
А уранці була вже роса,
Босі ноги водицю збивали,
Більше поряд нікого нема.

Як же сумно на все це дивитись,
Пропадає рідненьке село.
Та не може цей час зупинитись,
Неможливо спинити його.

Анастасія КУЖЕЛЬНА

06.05.2020

Туманна ніч

*Як сумно, темрява ляклива,
В нічнім тумані запилилася луна...
У попільному сяйві, мов у казці,
Видніється хатина і труба.*

*Немає вікон, і розкриті трухлі двері,
Хитається від вітру вже похилений паркан,
Спадає листя із високої берези,
Вкривають килимом сирий бур'ян.*

Анастасія КУЖЕЛЬНА

10.11.2020

Стихотворение

*Писать стихи не может каждый,
Здесь нужно редкое чутье.
Нет в мире нечего прекрасней -
Произносить звучанья слов.*

*Задумав тему, начинаешь
Слова друг с другом соединять,
В конце - концов ты получаешь
Рассказ, которым можно удивлять.*

*Когда в стихе твоём есть рифма,
Его прочтёшь и знаешь наизусть.
Раскроешь тему - есть харизма
И строчки станешь в удовольствие читать.*

*Но если много сочинений соберёшь,
Найди денёк, когда есть вдохновенье,
Теперь возьми пустой листок
И сотвори своё стихотворение...*

Анастасия Кужельная
26.04.2020

Самотня хатинка...

(зі спогадів бабусі)

*Довкола зима, все холодне,
Засніжений весь краєвид...
Самотня хатинка у полі
Сама, мов сирітка стоїть.*

*Колись тут життя вирувало:
Родина велика жила...
Та більше нікого немає,
Залишилась хатка сама.*

*Оті стіни рідненькі все знають,
Що насправді у хаті було,
Ця підлога і стіл пам'ятають,
Як дитинство щасливе пройшло.*

*І давно, більше сорока років,
Батько-бондар ось тут майстрував,
А тепер залишився лиш спогад
Про його неймовірний талант.*

*Пам'ятаю, як мати робила,
Ланковою в колгоспі була,
А уранці на поле ходила,
Сапувала й пшеницю жала.*

*З того часу багато змінилось,
Мама й тато померли мої.
Та й сама я уже постаріла
І з'явилися онуки свої.*

*Час так швидко й безжально спливає
І миттєво життя вже пройшло...
Мої діти давно одружились,
В них коріння своє проросло.*

*Як хотілось усе повернути,
На хвилину вернутись назад,
Хоч на мить молододю побути
Залишилася мрія моя...*

Анастасія КУЖЕЛЬНА

ВОЇН НАШ – ЗАХИСНИК УКРАЇНИ!

Дмитру Гриню присвячується

*Небо чорними хмарами вкрилось,
Тепер «вічна» в країні зима,
Бо на нашій землі почалася
Братовбивча кривава війна.*

*Там, на фронті, вмирають солдати,
Кожен з них – це рідненьке дитя.
Як же боляче їх нам втрачати,
Гірко плаче за ними земля!*

*У брудних і глибоких окопах
Наші хлопці роками живуть.
Тільки постріли чути довкола,
З поля бою солдата несуть...*

*Він у нашому закладі вчився,
Вправний маляр і штукатур.
Одногрупники кликали «Гриня»,
Хлопець гарну освіту здобув.*

*І за покликом чистого серця
Україну пішов боронить.
Та від власної злої смерті
Він себе не зумів захистити!*

*Матір втратила віру й надію,
Промовляє молитви в сльозах.
Тільки молиться вже не за сина,
А за спокій душі в небесах.*

*Воїн наш – захисник України,
Ти життя за майбутнє віддав!
За прекрасне майбутнє країни,
Що ти в серці своєму плекав!*

Анастасія КУЖЕЛЬНА

Туман

*Заколисав туман в обіймах товсті сосни,
Мов тепле покривало, вкрив траву.
Та й похилилось до землі сире колосся,
Неначе сонно мовить: «Я засну...»*

*Там, десь в дуплі старої яблуні, лунає
Слабким хрипливим голосом мелодія ривка.
Це той самотній птах- деркач співає.
Довкола тиша, звуків більш нема...*

*Коли туман розсіється і стане листя біле,
Залишаться на згадку краплі чистої роси,
Лиш світлий день у темну ніч порине
І знову загадкові стануть сни...*

Анастасія КУЖЕЛЬНА

16.05.2020